Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per DavidG el dl., 01/11/2021 - 00:00

1Re 17,10-16
He 9,24-28
Mc 12,38-44

A tu, que sents que el Senyor t'està demanant donar un nou pas. A tu, que sents d'un temps ençà que cal deixar els llocs de sempre, perquè el Senyor de la teva vida –i que és així no ho dubtis- et convoca a anar més enllà. Per a tu, avui la Paraula de Déu pronuncia un esperançador *"no tinguis por"*. Emprèn amb generositat el camí que l'Esperit de Déu inspira en el teu cor. Fes ús de la teva llibertat sense entrebancs, sense rèmores. Ell et serà fidel i t'acompanyarà en el camí nou, que ara vols emprendre, de la mateixa manera que ho ha estat amb aquells de qui avui en parlen les Escriptures.

En primer lloc, la vídua de Sarepta de Sidó. En mig de la sequera, el foraster de Déu li demana alguna cosa més que un got d'aigua: *"Dona'm un tros de pa". "No en tinc gens"* –li respon-. *"Sols un grapat de farina i una mica d'oli. Anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Després morirem de fam"*. El profeta aleshores li retorna l'esperança amb la mateixa expressió d'Aquell qui ressuscita d'entre els morts: *"no tinguis por"*. Elies fa que aquella dona aixequi la seva mirada més enllà, més amunt i més endins. Com si argumentés amb el salm d'avui, el profeta li anuncia la fidelitat de Déu, precisament en els moments més difícils, com quan la sequera de Sidó

"El Senyor es manté fidel per sempre, fa justícia als oprimits, dona pa als qui tenen fam, deslliura els presos, dona vista als cecs, redreça els vençuts, estima els justos, guarda els forasters, manté les vídues i els orfes, capgira els camins dels injustos, regna per sempre, és el teu Déu." (Sl 145)

La invitació que ens fa el profeta és a viure la llibertat d'esperit que dona tenir la mirada fita en el Senyor. Quan el moment present es fa difícil de gestionar, quan allà on soc, no em permet viure l'alegria de l'Evangeli, és quan més em cal entrar en el dinamisme de generositat de Déu que és tot do, tot amor. Em caldrà evitar la temptació d'una inèrcia regressiva que em tanca sobre mi mateix en nom de la supervivència. Elies ens proposa vèncer aquesta inèrcia des del que essencialment som: un do rebut, un do per lliurar.

Davant la profecia, la dona acaba fent el que Elies li demana, i venç el dinamisme de desesperació que la feia, a ella i al seu fill, a les portes de la mort.

En temps de Jesús, les vídues no sols maldaven per tirar endavant la família, sinó que havien de vèncer les dificultats d'accés als recursos de subsistència que, des de sempre, pateixen les dones. Enmig de la dificultat, aquella vídua pobra fa un gest silent que no passa per alt als ulls de Jesús i ens arriba a nosaltres ple de significat. Mentre altres exhibien la seva religiositat fent dringar les monedes en el tresor del temple, una dona, amb dues monedes de les més petites, de manera tan imperceptible com eficaç a ulls de Déu, ho dona tot.

Els que presumien de la seva generositat davant la gent eren com els mestres de la Llei, dels qui ens parla l'Evangeli d'avui. Ells, excel·lents teòrics de la relació entre Déu i el seu poble, els agradava passejar-se amb els seus vestits, que la gent els saludés a les places, tot cercant ocupar els primers seients a les sinagogues, els primers llocs a taula...Mentre que al moment de l'oració es posaven filactèries ben llargues exhibint la seva devoció, no tenien cap dificultat –diu Jesús- en devorar els béns de les vídues. De nou, tornen a sortir les vídues posant rostre als més vulnerables.

Als qui sentim el relat, ens surt dir que no hi ha més gran impostor que el fals profeta, el malvat que perverteix la generositat de Déu transformant-la en benefici propi. ¿Us sembla que aquesta realitat ens és aliena? Està clar que avui la religió no està tan de moda com en temps de Jesús per fer-ne objecte de profit personal. Però de vegades, ens resulta molt temptador aprofitar-nos dels valors més sagrats.

És la mirada de Jesús la que ens fa veure qui ha donat més entre tots els oferents: és aquella que ha deixat tot el que tenia, el que necessitava per viure, per a Déu. Els altres han donat el que els sobrava. La vídua pobra ha entès la manera de fer de Déu, i que allò que no es dona es perd.

A tu, doncs, que sents que el Senyor t'està demanant donar un nou pas. No tinguis por. Sigues valent per continuar donant allò que has rebut, sense aturar el doll ni estancar el que flueix. Fes fora les traces d'egoisme que voldrien alentir el teu caminar. Que no et mogui el desig d'alimentar prestigi tenint cura de les aparences. Però tampoc pretenguis amagar sota el mesuró la llum que Déu encén en tu per a tots. Humilment, ofereix-te a qui et transformarà en vida per al món.

ETIQUETES
GENEROSITAT POR LLIBERTAT